

Віслюк із Конімарі

Елінор Фарджон

Якось вранці мама Денні О'Тула, як завжди, допомогла синові одягнути пальто, натягнула йому на вуха зелений берет і проводила до дверей. Решту дороги до школи Денні мав пройти самостійно: хлопчику сім років, а переходити через дорогу потрібно лише один раз.

- Будь обережний на переході, - нагадала місіс О'Тул. - Не забудь подивитися в обидві сторони.

- Гаразд, - пообіцяв Денні.

- Це дуже розумна порада, - підтримав містер О'Тул з кухні, де сімейство снідало. - Як пильнуватимеш, то не прогавиш нічого, починаючи від безхатньої кішки та кінчаючи королем.

- Бог з ними, з кішками та королями, - сказала місіс О'Тул. - Пильнувати треба не їх, а машини та велосипеди.

- Гаразд, я буду дивитися, - пообіцяв Денні й рушив у напрямку до школи на Ларч-Гроув-Роуд. Вона називалася Ларчгроувська змішана початкова школа (в ній, на відміну від деяких інших шкіл, хлопчики вчилися разом з дівчатками).

Місіс О'Тул повернулася до кухні, де її чоловік набивав першу за цей ранок люльку.

- Ну навіщо ти говориш дитині всякі нісенітниці? - усміхнулася вона. - Ти набиваєш йому голову вигадками, немов люльку тютюном.

- А чим накажеш набивати люльку та хлопчачу голову, крім як тютюном і вигадками? - відгукнувся містер О'Тул.

Батько Денні був за походженням ірландець, дружина у нього була англійкою, і цим багато в чому пояснювалася відмінність у їхніх характерах. Однак англійці теж по-різному реагують на речі, мало доступні їхньому розумінню: одні усміхаються, інші лаються, тож, оселившись в Англії, містер О'Тул навмисне підшукав собі дружину з усміхнених. Вона і тепер усміхалася, прибираючи зі столу чашки.

Містер О'Тул збирався йти на роботу. Він працював за два кроки від дому, в театрі під назвою "Коронейшн". Вдома він, як і більшість чоловіків, ходив без піджака, проте на роботі в нього була шикарна уніформа.

Минулого року Денні вперше потрапив до батька в театр на різдвяну виставу для дітей. Він прийшов у захват від чарівного Діка Уіттінгтона та його дивовижної кішки, а також від Семи Прекрасних Фей і від білетерки, яка пригостила його в антракті ванільним морозивом.

Проте ввечері, лежачи в ліжку, перебираючи в пам'яті подробиці минулого дня, перш ніж ще раз пережити його уві сні, Денні згадував не тільки виставу, а й тата: в якому він був незвичайному одязі, як він відчиняв дверцята машин і свистів водіям таксі.

- У мого тата костюм, розшитий золотом, - повідомив він потім у школі.

- Так, звичайно! - ехидно зауважив Альберт Бріггс, якого Денні недолюбливав. - Розкажи це морській піхоті.

Альберт нещодавно почув цю фразу від свого дядька (англійці вживають замість неї "Розкажи це своїй бабусі"). Дядьковим словам Альберт довіряв не менше, ніж Денні довіряв слову свого батька, тому він не забув додати:

- Костюм, розшитий золотом, ха-ха-ха! Розкажи це морській піхоті.

- А от і розповім! - упирався Денні. - У мого тата дійсно на плечах золоті погони і весь перед розшитий золотом.

- Краще скажи нам, Денні, де народився твій батько, - піддразнила його Мейзі Боннінгтон.

- Мій батько народився в Конімарі! - заволав оскаженілий Денні.

Справа в тому, що будь-яка розмова про батька неодмінно зводилася для хлопчика до цього питання. З тих пір, як Денні вперше вимовив слово "Конімара", воно завжди викликало у хлопців гомеричний регіт. Шкільний поет навіть написав з цього приводу двовірш, який вони проспівали і тепер:

Тато у Денні живе у кошмарі!

Та він давно не живе в Конімарі!

- Не живе! - прокричав у відповідь Денні. - Проте раніше жив.

- Раніше чого? - не вгамовувалася Мейзі. - Адже ніякої Конімари на світі немає.

- А от і є!

- Ти її сам вигадав.

- Ні, не вигадав! І золото на костюмі в мого тата також є!

- Розкажи це морській піхоті, - знову ехидно порадив Альберт Бріггс.

- Піхота і так знає, - раптом знайшовся Денні.

Альберт Бріггс поняття не мав, що таке морська піхота і чому їй потрібно щось розповідати, і Денні збентежив його таким панібратським ставленням до морських піхотинців, наче вони були його кращими друзями. Але тут суперечку перервав дзвінок на урок.

Розмова відбувалася одразу після різдвяних канікул, у самий розпал дитячих свят. А про котів з королями містер О'Тул завів мову вже на початку літа, в пору, якнайбільш віддалену від Різдва і пов'язаних з ним вистав для дітей.

Наближалися літні канікули, і всі навперебій розповідали один одному, куди поїдуть влітку, куди хотіли б поїхати і куди їздили минулого року.

На перехресті Денні уважно подивився в одну сторону, потім в протилежну, дочекався, коли проїдуть машини, і перебіг через дорогу. Ще хвилина, і він опинився на ігровому майданчику, у дворі Ларчгроувської змішаної початкової школи. Та чи не дивно, що його батько саме сьогодні заговорив про кішок?

Посеред двору Денні побачив Мейзі Боннінгтон із кошеням на руках. Вона стояла в оточенні дітей, і всі вони тяглися погладити кошеня з рожевим бантом на шиї. Воно було ніжного, сріблясто-сірого кольору, з темними цятками по всій шерсті та переляканими блакитними очима, і, коли діти намагалися приголубити кошеня, воно

ховалося від них, засовуючи ніс Мейзі під пахву.

- Це шиншилове кошеня, - з гордістю пояснила Мейзі.

- Дайте й мені подивитися! - попросив Денні О'Тул.

- Дайте ж Денні подивитися! - передражнив його Альберт Бріггс. - Він ніколи не бачив шиншилових кошенят. У Конімарі такі не водяться.

- У Конімарі водиться багато всякого іншого, - відрізав Денні.

- Що наприклад?

- Не скажу.

- Тому що сам не знаєш, - уїдливо зауважив Альберт Бріггс.

І він був правий. Денні ухилявся від відповіді, щоб встигнути отримати інформацію з перших рук.

- Я завтра скажу.

- Нічогісінько ти не скажеш.

- Скажу.

- А от і не скажеш, тому що... немає на світі, немає на світі Коні-коні-ма-а-ари! - переможно проспівав Альберт.

Хлопці заволали від радості, і на ґанок вийшла подивитися, в чому справа, міс Дейлі. Це була нова вчителька молодших класів, дуже миловидна, і яку всі любили. Вона поплескала в долоні, щоб звернути на себе увагу учнів.

- Хлопці, хлопці, з чого ви смієтеся? Що у тебе там, Мейзі?

- Шиншилове кошеня, міс. Мені його вчора надарували.

- Подарували, Мейзі. Чудове кошеня, але на урок з ним все-таки не можна.

- Ну будь ласка, міс!

Міс Дейлі похитала головою.

- Ні, воно ще занадто маленьке, щоб ходити до школи. - Хлопці луснули зі сміху. - Ми підшукаємо для нього затишне містечко та знайдемо молока. Ах ти, лапочка! - сказала міс Дейлі, притискаючи до грудей пухнастий сірий клубочок, та тут же схаменулася:

- Ой, скільки вже часу! Швиденько по класах!

- А раптом воно втече і загубиться? - тремтячим голосом запитала Мейзі.

- Я тобі обіцяю, що з ним нічого не станеться. А на великій перерві ти можеш віднести його додому.

Весь ранок думки дітей були зайняті не уроками, а кошеням. Мейзі Боннінгтон купалася в променях слави: господині кошеняти заздрили і намагалися підлеститися до неї.

За полуденком Денні запитав батька:

- А що у них там є, в цій Конімарі?

- У Конімарі найзеленіші гори у всій Ірландії, там найбільші торф'яні болота і найчистіші озера, в яких, як у дзеркалі, відбиваються хмари, що біжать по небу.

- А кошенята там є?

- Ось поїдеш сам і побачиш!

- Коли поїду?

- Колись, - відповів містер О'Тул, насипаючи в чай цукор. - Колись ми з тобою обов'язково поїдемо до мене на батьківщину, у садибу твого діда.

Це була звична обіцянка, що її тато повторював раз у раз. Але сьогодні Денні раптом захотілося побільше довідатися про ніколи не бачену ним садибу.

- А там є кішки з кошенятами?

- Кішки з кошенятами? Їх там стільки, що хоч греблю гати!

- А твоє власне кошеня у тебе було?

- Запросто могло би бути. Тільки навіщо мені кошеня, якщо у мене був власний віслюк?

- Віслюк?

- Ну так. Білий, як груша.

- Власний віслюк!

- І очі в нього горіли, наче два червоних рубіни. ("Ох, вже цей Теренцій на наші голови!" - прокоментувала місіс О'Тул.)

- А у Мейзіного шиншилового кошеня очі блакитні, - сказав Денні. - Вона його сьогодні притягла до школи.

- Що ти кажеш?

Поволі спостерігаючи за Денні, у якого підозріло тремтіла нижня губа, містер О'Тул по неувважності вдруге поклав цукор у чай.

- Альберт каже, що в Конімарі не буває шиншилових кошенят.

Містер О'Тул почав розмішувати цукор.

- Передай Альберту Бріггсу мої найкращі вітання. І ще скажи йому, що в тебе у Конімарі є власний віслюк.

- У мене?!

- Ясна річ, у тебе! Я дарую його тобі.

- Отже, у мене тепер є власний віслюк? - видихнув Денні.

- Саме так.

Містер О'Тул підвівся з-за столу. Йому пора було повертатися на роботу. Дуже зручно, що театр розташований в сусідньому кварталі, і можна забігти додому попити чаю. Денні взявся проводити батька.

- А він великий?

- Приблизно ось такий. - Містер О'Тул руками показав розмір віслюка. - Якраз підходящий для хлопчика твого віку.

- А я побачу його?

- Колись.

- І зможу на ньому покататися?

- Ну звісно!

- А він швидко бігає?

- Цього віслюка не наздогнати навіть найшвидшому із чотирьох вітрів.

- А сідло в нього є?

- Небесно-блакитного оксамиту із заклепками у вигляді срібних зірок. А тепер повертай назад. Наша мама буде незадоволена, якщо тобі знову доведеться самому переходити через дорогу.

- А поводи?

- Є, з червоної шкіри! - долинув голос містера О'Тула з середини вулиці.

- Тату! Тату! - Містер О'Тул завмер на тротуарі. - Тату, а як його звуть?

- Його звуть Фінніган О'Фленеган! - вигукнув містер О'Тул. - А тепер іди додому, скільки тобі повторювати?

- Ану, покажися, - сказала місіс О'Тул, коли Денні прискакав додому з палаючими щоками і блискучими очима. - У тебе не болить горло? - запитала вона, вишукуючи у сина ознаки жару.

- Фінніган О'Фленеган! - випалив Денні.

Місіс О'Тул миттєво запідозрила в сина марення.

- Так звати мого віслюка - Фінніган О'Фленеган.

- Ляж ти про всяк випадок у ліжку! І не забудь помолитися перед сном, - звеліла місіс О'Тул, розсміявшись. (Виявляється, Денні просто заразився маячнею від батька.)

Денні пішов нагору і ліг у ліжку, прихопивши з собою Фіннігана О'Фленегана. Молитва його від першого до останнього слова була присвячена віслюку.

Вранці Денні примчав до школи, задихаючись від хвилювання, але спіймав Альберта Бріггса вже в коридорі, коли їм треба було йти в різні класи.

- У Конімарі... є... віслюки.

- Що?

- І один віслюк - мій.

- Що?!

- Ну, осел, віслюк... У мене є власний віслюк. Його звуть Фінніган...

Тут їхні шляхи розійшлися, однак ще до першої перерви, по школі поширилася звістка про те, що у Денні О'Тула є в Конімарі віслюк. В усякому разі, за його словами. Втім, якщо ніякої Конімарі не існує, то як же там може бути віслюк? Цей аргумент був пред'явлений Денні у шкільному дворі. Денні спробував відбитися непрямыми доказами.

- У нього синє сідло.

- Оля-ля! - сказали довірливі.

- І червоні поводи. І срібні зірки.

- Улю-лю! - сказали недовірливі.

- Він увесь білий.

- Білих віслюків не буває, - вставив Альберт Бріггс.

- А от і буває. У нього рубінові очі. І звуть його Фінніган О'Фленеган.

- Фінніган О'Фленеган! - покотився зі сміху Альберт. - Розкажи це морській піхоті.

Перемогу, з переважною кількістю, здобули недовірливі. Школярі почали носитися по двору, викрикуючи потішне ім'я. Фінніган О'Фленеган! Білий віслюк з рубіновими очима. Морська піхота в житті б не купилася на таке.

Відчувши раптове натхнення, шкільний поет продекламував:

- Денні глюк!

Як його віслюк!

- Денні глюк, як його віслюк! - підхопила вся школа, від першого до останнього учня. І до кінця зміни школярі на всі лади переспівували цю фразу.

У класі міс Дейлі з усмішкою нагадала:

- Хустку, Денні!

Сидячи на першій парті прямо перед носом вчительки, Денні спробував крадькома витерти свій власний ніс тильною стороною руки. Нелегко переживати душевні муки на очах у вчительки, тим більше у цієї, з її волошковими очима.

Тепер Денні вийняв хустку і висякався... та разом витер сльози. У тому, щоб висякати як слід ніс, немає нічого поганого, а от до сліз у школі ставляться інакше. Міс Дейлі ще раз підбадьорливо усміхнулася Денні та розпочала урок, одночасно роздумуючи над тим, що могло так засмутити хлопчика.

З причини, відомої тільки їй, Денні О'Тул належав до числа улюблених нею учнів, але, якщо у тебе заводяться в класі улюбленці, не варто показувати це іншим дітям. До того ж, конфлікти, що закінчуються сльозами, неминучі в школі, де збирається не один десяток учнів.

На великій перерві вчителька погукала Денні до себе та встромила йому в петлицю зелене стебельце конюшини.

- Кажуть, трилисник приносить удачу, Денні.

Вона якраз сьогодні отримала цей символ Ірландії поштою.

- Дякую, міс. Можна питання, міс?

- Будь ласка, Денні.

- Ви коли-небудь бачили білого віслюка?

- Білого віслюка? А де я повинна була його бачити?

- Хіба білих віслюків не буває, міс?

- Ні, звичайно, бувають і білі віслюки, правда, мені вони наче не траплялися. Розумієш, Денні, це унікальний вид віслюків.

- Що значить "унікальний"?

- Особливий, що рідко зустрічається, - пояснила міс Дейлі.

Окрилений тим, що його тепер охороняє талісман, Денні вийшов у двір значно сміливіше, ніж раніше.

- Міс Дейлі каже, що білі віслюки особливі! - вигукнув він, проходячи повз Альберта Бріггса. - Отже, Фінніган О'Фленеган теж особливий, чуєш?!

Назавтра він зміг детальніше зупинитися на його особливостях.

- Копита у нього блищать, як золоті. А з хвоста звіщується троянда.

- Оля-ля!

- Улю-лю!

Після цього школа стала щодня дізнаватися нові подробиці, які Денні напередодні ввечері випитував у батька. І довірливі, і недовірливі з задоволенням сприйняли

розповідь про те, як Фінніган О'Фленеган брав участь у перегонах і виграв забіг, обійшовши своїх суперників на цілих сім голів.

Іншим разом Фінніган О'Фленеган зустрів у провулку скаженого бика і ревів на нього аж доти, поки той не втік. Цим віслюк врятував життя Голуейській Принцесі, за що мер міста Голуей вручив йому медаль. Від громоподібного ревіння Фіннігана О'Фленегана з Конімари зникли всі бенші – примари, які своїми риданнями закликають в будинок смерть.

Будучи хоробрим, як лев, Фінніган О'Фленеган був лагідний, як голуб, і мудрий, як сова. Він міг нести на спині сплячого немовля хоч десять миль і не розбудити його, проте якщо серед двадцяти порядних людей знаходився один негідник, віслюк негайно його впізнавав, і горе було цьому покидьку, якщо він намагався осідлати Фіннігана: віслюк миттєво скидав його в болото.

– Оля-ля! – захоплювалися довірливі.

– Улю-лю! – глумилися недовірливі.

Однак і ті, й інші хотіли слухати ще і ще, адже хороша історія залишається хорошою історією незалежно від того, чи правдива вона чи ні. Якщо Фінніган О'Фленеган і не був визнаний у Ларчгроувській школі як факт, він, принаймні, удостоївся визнання як легендарний герой.

Наближався кінець навчального року. В передчутті канікул інтерес до віслюка з Конімари зменшився.

– Ти куди їдеш?

– А ти, Мейзі?

– Ти кудись збираєшся, Берте?

– У Саутленд. На два тижні.

– Оце пощастило! – кинула на ходу міс Дейлі, квапливо пробираючись коридором зі стосом зошитів у руках.

– А ви куди їдете, міс?

– У Беллінахінч! – і міс Дейлі поспішила далі, проводжувана радісним дитячим сміхом.

За день до закінчення занять до Денні теж причепилися з питанням, куди він їде, і він змушений був зізнатися, що нікуди.

– Ага, ти зібрався в Конімару, – уїдливо зауважив Альберт Бріггс. – Раз ти їдеш в нікуди, значить, їдеш в Коніма-а-ару...

– Я тобі зараз покажу!.. – Денні стиснув свої крихітні кулачки.

– Замокни, Берте! – несподівано для всіх заступилася за Денні Мейзі.

А чому б їй і не заступитися? Якщо Альберт на цілих два тижні їде до Саутенду, то сама вона проводитиме канікули у тітки в Шоремі. Чим це гірше?

І коли школярі гуртом повалили до воріт, вона вирішила піти поруч із Денні і, щоб зробити йому приємне, запитала:

– Ну, які ще були у Фіннігана пригоди?

Денні миттєво клюнув на приманку.

- Одного разу тато заблукав, а темно було, хоч в око стрель, і кругом суцільні болота, і ліхтар у нього задуло вітром, і Фінніган освітлював йому шлях своїми очима, вони горіли, як світлофорні вогні, усі сто миль, а тато страшенно хотів їсти, і він би помер з голоду, якби Фінніган не...

- Він міг вполювати зайця! - почувся ззаду голос Альберта.

- Ні, не міг, тому що у нього не було рушниці.

- Чому?

- Тому що він був ще маленький. Такий, як я.

- Це коли він заблукав?

- Ну так, а Фінніган...

- Скільки років твоєму батькові? - напористо запитав Альберт Бріггс.

- П'ятдесят два! - миттєво відповів Денні.

- Твій Фінніган давним-давно відкинув копита.

Денні обернувся і подивився на Альберта. Той із посмішкою продовжував, звертаючись до школярів, що збиралися розбігтися по домівках:

- Вісліюки зроду не жили більше ніж двадцять років. Фінніган давно здох. Тож ніякого вісліюка у Денні немає. І взагалі він глюк.

- Як його вісліюк! - підхопив поет.

- Денні глюк, як його вісліюк! - закричали хлопці.

Неправда, не може бути, щоб Фінніган помер! Тато не став би даремно розповідати... Денні знову стиснув кулаки, але, мить повагавшись, кинувся геть, якомога далі від цих голосів. Додому хлопчик біг, ридаючи. І, звичайно ж, на перехресті він не подивився ні в той, ні в інший бік.

Про те, чому Денні не прийшов до школи в останній день занять, розповіла назавтра Мейзі Боннінгтон.

Того ж вечора на порозі будинку О'Тулів з'явилася міс Дейлі.

- Я прийшла довідатися про здоров'я Денні, місіс О'Тул. Ми всі дуже хвилюємося. Йому краще...?

- Ой, міс, він у поганому стані. Якщо хочете, можна піднятися до нього.

Однак Денні не впізнав своєї вчительки. Він, не закриваючи рота, розмовляв з якимось Фінніганом. Раптом він спрямував погляд на міс Дейлі і, стиснувши кулаки, закричав:

- Фінніган не здох! Зараз я тобі покажу!

- Мені краще піти, - пошепки сказала міс Дейлі. - Не проводжайте мене, місіс О'Тул. Я сама знайду дорогу.

Засмучена, вона спустилася сходами у вітальню і натрапила на містера О'Тула, який не знаходив собі місця від занепокоєння.

- Ви, напевно, медсестра? - неуважно запитав він.

Почувши рідну вимову, міс Дейлі миттєво перейнялася до містера О'Тула такою ж симпатією, яку вона відчувала до його сина.

- Ні, я вчителька, мене звуть Кітті Дейлі, - відповіла вона. - Містер О'Тул, хто такий

Фінніган?

І батько Денні виклав їй усе, починаючи від троянди на хвості Фіннігана і закінчуючи тим, що ніякого Фіннігана на світі немає.

- І треба ж було мені, старому дурневі, набивати дитині голову всякими вигадками, - пошкодував містер О'Тул. - Але хлопчик так захопився цим білосніжним віслюком, що я все плів і плів про нього і ніяк не міг зупинитися, наче мене манив за собою вогник, блукаючий в ночі.

І містер О'Тул заплакав, і міс Дейлі заплакала разом із ним.

- Я напишу вам, - пообіцяла вона. - Завтра я їду додому, але я обов'язково напишу. Мені дуже важливо знати, як Денні.

Міс Дейлі дійсно написала листа, проте зовсім не так скоро, як збиралася.

Коли повертаєшся додому після довгої відсутності, на тебе одразу ж навалюється купа різних справ. Та й, перетинаючи Північну протоку, людина не просто долає водну перешкоду між Англією та Ірландією - вона докорінно змінює життєвий уклад.

На довершення всього, наступного дня після приїзду міс Дейлі у рідне село туди прибув морський офіцер на ім'я Френк. У свій час цей молодий чоловік служив на одному кораблі з її братом, тож міс Дейлі була знайома з ним, а тепер він, за дивним збігом обставин, приїхав відпочити туди ж, де і вона відпочивала. Перший тиждень вони тільки те й робили, що дивувалися цьому збігу.

Серед захоплень Френка була фотографія, і він витрачав плівку за плівкою, знімаючи все підряд, що показувала йому міс Дейлі у себе на батьківщині. Не знімав він тільки саму вчительку, і зовсім не тому, що не хотів. Міс Дейлі чомусь уперлася, і, чим більше Френк наполягав, тим категоричніше вона забороняла йому знімати себе.

Ось як трапилося, що лише на сьомий день канікул, коли вони з Френком стояли біля хвіртки і, перекинувшись через неї, годували чортополохом Педді (Педді був стареньким сірим віслюком, що належив збиральнику торфу), міс Дейлі раптом вигукнула:

- Ай-ай-ай!

- Що таке? - стурбовано запитав Френк.

- Я забула написати йому!

- Кому?

- Моему любому Денні.

- Що ще за Денні? - погрозливо запитав Френк.

- Він мій улюблений учень, і з ним сталося лихо. Я мушу сьогодні ж написати йому.

Три дні потому Френк побачив міс Дейлі, що плакала над листом з Англії.

- Кіті! Мила Кітті... Що з тобою?

- Денні... - почала вона і запнулася.

- Сподіваюся, він не...

- Ні-ні, але йому так погано, він у лікарні, і цілими днями безперервно кличе Фіннігана.

- Фіннігана?

І міс Дейлі розповіла йому про Фіннігана все, що сама почула від містера О'Тула. Вона розповіла йому, як Денні всією душею прив'язався до віслюка з Конімарі, до цього ніколи не баченого ним віслюка, білого, як сніг, з рубіновими очима, золотими копитами і трояндою на хвості.

- А віслюка цього, природньо, немає і ніколи не було, - захлинаючись від сліз, промовила міс Дейлі, - і тепер хлопчик кричить, що Фінніган помер, і не хоче слухати ніяких заперечень. Якби в мене був білий віслюк, схожий на Фіннігана, я б негайно ж подарувала його Денні!

Рука міс Дейлі відчула ніжний потиск.

- Це, звичайно, дуже зворушливо, що ти співчуваєш бідоласі Денні, Френку, - зітхнувши, продовжувала вчителька, - але хлопчика може втішити лише сам віслюк, живий та неушкоджений.

- Так в чому ж справа? - запитав Френк, у якого в думках було одне: як би зупинити потік сліз із прекрасних волошкових очей міс Дейлі.

Сльози і справді зупинилися, після чого волошкові очі з подивом подивилися у карі.

- Що ти маєш на увазі? - запитала міс Дейлі.

- Ти зрозумієш це завтра, - відповів Френк, - якщо опівдні прийдеш до Майка на вигул для худоби. І ще, Кітті...

- Так?

- Молися Богові, щоб світило сонце.

Міс Дейлі, ймовірно, провела за молитвою всю ніч, тому що день наавтра видався таким сонячним, які бувають лише кілька разів на рік.

На вигул до збиральника торфу вона зібралася значно раніше полудня, однак Френк вже чекав її там. Так само, як і Педді. Але ні! Хіба це Педді? Майк, мабуть, завів собі нового віслюка, який сяяв білизною, наче снігова вершина залитої сонцем гори. Поки міс Дейлі підходила ближче, Френк скінчив прикріплювати до хвоста цього білосніжного дива величезну махрову троянду. Троянда була червона, а він прив'язував її стрічкою кольору очей міс Дейлі.

- Дозвольте вам представити... Фіннігана О'Фленегана, - урочисто оголосив Френк. - Обережно, Кітті, я не впевнений, що він вже висох. Ну, як він тобі подобається?

- Він незрівнянний! - захоплено прошепотіла міс Дейлі. - Де ж твій апарат? - Вона без підказки здогадалася, що задумав Френк. - Зніми Фіннігана на тлі цього чорного сараю, тут він буде схожий на ангела.

- Хоч би він хвилинку постояв спокійно, - сказав Френк. - Він вже два рази намагався брикнути мене і один раз перекинув відро з білилами.

- Мене він не стане лягати, - сказала міс Дейлі. - Ми з ним старі друзі, правда, Педді?

- От і чудово! Тоді тобі треба встати поруч із ним, і він буде гарним хлопчиком...

- Та ну тебе! Я зовсім не хочу фотографуватися.

- Навіть щоб зробити приємне бідоласі Денні?

- Він же не про мене журиться.

- Не про тебе,- відповів Френк. - Але, якщо ти будеш стояти на фотографії поруч із Фінніганом, Денні остаточно переконається, що його віслюк живий та неушкоджений.

Міс Дейлі ще коливалася, і тоді Френка осяяло:

- Давай зробимо ось так! - закричав він. - Візьми в руку його хвіст і понюхай троянду.

Міс Дейлі поступилася. Усміхаючись, вона витонченим рухом взяла Фінніганів хвіст і понюхала яскраво-червоні троянду. Клацнув затвор.

- Чудово! - вигукнув Френк. - Тепер ще раз, про всяк випадок. Камера знову клацнула. - Ми попросимо збільшити кращий з двох кадрів і пошлемо відбиток авіапоштою.

- Який ти молодець! Так би тебе і розцілувала за це! - вигукнула Кітті Дейлі.

- То в чому ж справа? - відгукнувся Френк.

Що стосується фотографій віслюка з Конімарі з трояндою на хвості, він замовив їх не одну, а цілих дві.

До початку осінніх занять у Ларчгроувській змішаній школі Денні О'Тул ще не одужав. Але місяця через півтора-два він достатньо оклигав, щоб приступити до навчання.

Усі в школі знали завчасно, коли він з'явиться там уперше, а міс Дейлі, яка відвідувала Денні вдома, знала, що він принесе із собою. Вона навмисне трималася на задньому плані, коли він показав хлопцям плаский пакет в обгортковому папері, дбайливо принесений ним під пахвою.

- Це що? - негайно відреагував Альберт Бріггс.

- Мій віслюк, Фінніган О'Фленеган.

Хлопці обступили Денні, витягуючи шиї від цікавості, а він зняв обгортку, відкрив великий твердий конверт і витяг фотографію осла - білого, як грушевий цвіт, як сніг... або як білила. Хлопці пороззявляли роти від подиву.

Ангелоподібний віслюк, виділяючись на тлі чорного сараю, постав перед ними у всій своїй красі й очевидності. Очі його, як і личить Фіннігану О'Фленегану, горіли червоним, а копита виблискували золотом фосфоресцюючої фарби. Ну, а якщо у когось і залишалися сумніви, їх миттєво розсіювала вчителька власною персоною: ось вона, міс Дейлі, стоїть позаду Фіннігана і нюхає троянду в нього на хвості та усміхається на весь рот, сяє, наче ясне сонечко, що залило своїм світлом увесь вигул.

- Оля-ля! - в один голос промовили як довірливі, так і недовірливі.

- Та тут і міс Дейлі! - вигукнула Мейзі Боннінгтон. - Міс, міс, покликала вона вчительку, - тут на фотографії ви!

- Звичайно, я.

- А поруч... невже це справді Фінніган?

- А хто ж іще? Фінніган О'Фленеган єдиний і неповторний.

І міс Дейлі почала розповідати їм про нього всякі байки, які і не снилися містерові О'Тулу. Однак її розповіді звучали значно переконливіше, ніж його: адже його історіям було вже за півстоліття, а вона розповідала про віслюка, якого бачила на власні очі не

далі, як кілька місяців тому.

Один тільки Альберт Бріггс, стоячи в натовпі зворушених слухачів, думав свою нелегку думу. Коли міс Дейлі на мить замовкла, щоб перевести дух, він звернувся до неї.

- Міс.

- Що, Берте?

- Денні говорив, що його вісюк у Конімарі.

- Так воно і є! - увернув Денні.

- Але ви, міс... ви ж збиралися їхати до Беллінахінчу.

- Ах ти, дурнику! - розсміялася міс Дейлі. - Беллінахінч просто друга назва тієї ж Конімари.

- А що, Конімара дійсно існує, міс? - уточнила Мейзі.

- Звичайно, існує! Адже я сама народилася там.

І Альберту Бріггсу стало ясно, що він поставив на карту все - і програв. Учні Ларчгроувської змішаної початкової школи теж зрозуміли це. Вловивши, куди дме вітер, мінливий поет завів:

Берт глюк!

Берт вісюк!

І вся школа почала виспівувати новий віршик.

Однак цим тріумф Денні ще не був вичерпаний. Хтось із учнів зауважив, що після повернення з Північної Ірландії у міс Дейлі з'явився на лівій руці перстень, якого там раніше не було.

А одного чудового дня школу сколихнула звістка про те, що міс Дейлі розшукує морський офіцер, лейтенант морської піхоти. Через деякий час він спустився з учительської, де спілкувався з дорослими, і захотів поспілкуватися з дітьми.

Він погукав усіх, хто тільки вмістився навколо і хто не соромився тягнути його за рукав та повиснути на ньому. А чого він наговорив про Фіннігана О'Фленегана!.. Його історії переплюнули все, що повідали їм містер О'Тул та міс Дейлі разом узяті.

Виявляється, морські піхотинці не тільки мотали на вус чужі розповіді, але і самі вміли наплести з три мішка гречаної вовни. Правда, морський офіцер повідомив їм сумну новину: після зимових канікул міс Дейлі, ймовірно, більше не буде викладати у них в школі.

- Тепер вона буде вчити одного тільки мене. Уявляєте, що це таке - бути єдиним учнем у класі? - зітхнув він. - Адже я весь час буду на виду у неї.

Діти розсміялися.

- Не бійтеся, сер, міс Дейлі добра, вона майже ніколи не сердиться, підбадьорила його Мейзі Боннінгтон.

- Ну дякую, ти мене втішила, - сказав лейтенант і тут же повідомив їм іншу новину, значно приємнішу. Він обіцяв у якості різдвяного подарунка зводити всю чесну компанію на дитячу виставу до театру "Коронейшн".

Лейтенант дотримав свого слова, і вистава "Чарівна лампа Аладдіна", яку вони

відвідали з міс Дейлі в одну з субот січня, перевершила найсміливіші очікування. Однак ніякі скарби з печери Аладдіна не змогли затьмарити для Альберта Бріггса блиску уніформи, в яку був одягнений невисокий на зріст поважний пан, що допомагав хлопцям відшукати в залі їхні місця; той самий пан, що змовницьки підморгнув Денні у відповідь на мимохідь кинуте їм "Привіт, тату!". Цей пан був батьком Денні О'Тула, і костюм у нього і справді був розшитий золотом.